καιρὸ νὰ τὰ λέμε. Εἶχαμε ἀρχίσει ν' ἀνταλλάσσουμε διφορούμενες κουβέντες, μὰ οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος τολμοῦσε νὰ προφέρῃ τὴ λέξι ποὺ θὰ μᾶς ἔνωνε. Ἄρχισα νὰ μὴν ξέρω τί νὰ κάνω, ὅταν ξάφνου μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ καταφύγω στὴ φροϋλάϊν μας.

ΡΕΝΑ, *(κατάπληκτη)*.—Στὴ Λίσμπετ;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Ἀμ' τί; Τῆς τὰ εἶπα, ποὺ λές, ὅλα μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα.

ΡΕΝΑ.—Φαντάζομαι τί φωνὲς θὰ σοῦμπηξε.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Τί λές, καλέ; Ἴσα-ἴσα ποὺ χάρηκε πολύ... Χτυποῦσε μάλιστα τὰ χέρια της ἀπὸ τὴ χαρά της. Ἀποφασίσαμε λοιπὸν νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ.

ΡΕΝΑ.—Μπράβο, ἀφοσίωσις!

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Θὰ ἦταν ἀξιοκατάκριτη ἂν ἡ ὑπόθεσις δὲν τελείωνε κατ' εὐχήν, ἀλλ' ἀφοῦ ὅλα πηγαίνουν καλά, εἶνε ἀξιοθαύμαστη. Πάει, ποὺ λές, τὸν βρίσκει καὶ τοῦ λέει: «Κύριε, φαίνεσθε πολὺ λυπημένος... μήπως γιατὶ ἀγαπᾶτε τὴ δεσποινίδα;». — «Ναί», τῆς ἀπαντάει ἐκεῖνος. «Φοβᾶμαι ὅμως πὼς ἡ δεσποινὶς δὲν μ' ἀγαπάει. Ἔπειτα ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ ἐμπόδια». — «Δὲν βαρυέστε», τοῦ λέει ἡ Λίσμπετ, «τὰ ἐμπόδια γκρεμίζονται εὔκολα! Μιὰ ποὺ ἡ δεσποινὶς σᾶς ἀγαπάει καὶ τὴν ἀγαπᾶτε...». Τὰ παράειπε βέβαια λιγάκι, ἀλλὰ τὰ κατάφερε μιὰ χαρά. Μοῦ κανόνισε καὶ μιὰ συνάντησι πίσω ἀπὸ τὴ ρωσσικὴ ἐκκλησία. Ὅταν συναντηθήκαμε, ὁ Μωρὶς ἦταν πιὸ συγκινημένος ἀπὸ μένα. Δὲν μποροῦσε ν' ἀρθρώσῃ ἄλλο ἀπὸ τὴ φράσι: «Τί τρέλλα!», «τί τρέλλα!». Ἐγὼ τότε συγκέντρωσα ὅλη μου τὴν ψυχραιμία καὶ τοῦ εἶπα: «Σ' ἀγαπῶ, μ' ἀγαπᾶς, τ' ἄλλα εἶνε περιττά». Αὐτὸς μοῦ ζήτησε ὀχτὼ μέρες προθεσμία γιὰ νὰ σκεφτῇ... καὶ σήμερα τὸ βράδυ...

ΡΕΝΑ, *(ἀνυπόμονα)*.—Λοιπόν;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — ... Στὴν ταράτσα τοῦ Καζίνου μοῦ εἶπε πὼς θἄρθῃ αὔριο τὸ ἀπόγευμα νὰ μὲ ζητήσῃ ἀπ' τὸν μπαμπᾶ καὶ πὼς πρέπει νἄχω προετοιμάσει τὴν κατάστασι... Περάσαμε τρεῖς ὧρες ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλο σὰν ἀρραβωνιασμένοι... Ἤμουν σὰν τρελλή. Τὸν ἀγαπάω τόσο, τόσο πολύ! Ἐσὺ δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς τέτοια πράγματα, γιατὶ εἶσαι σοβαρή... Ἐγὼ ὅμως... Μοῦχεται νὰ τὸ φωνάξω σ' ὅλον τὸν κόσμο, νὰ βάλω ἕναν τελάλη νὰ τὸ διαλαλήσῃ στὶς πλατεῖες καὶ στὰ σοκάκια, νὰ κολλήσω προγράμματα στοὺς φανοστάτες μὲ τὶς λέξεις «Ἀγαπῶ τὸν Μωρίς»... Αὐτὴ ἡ φράσι γεμίζει ὅλη μου τὴ ζωή, μοῦ δίνει φτερά, μ' ἀνεβάζει στὰ οὐράνια...

ΡΕΝΑ. — Καὶ τώρα... τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἀφοῦ ἔχω μιὰ καλὴ μεγάλη ἀδελφοῦλα ποὺ εἶνε τόσο σοβαρὴ καὶ μ' ἀγαπάει τόσο, εἶμαι σίγουρη πὼς αὔριο τὸ πρωὶ θὰ πάῃ νὰ βρῇ τὸν κύριο μπαμπᾶ μας καὶ θὰ τὸν... μπατάρῃ...

ΡΕΝΑ. — Ἐγὼ δὲν ξέρω νὰ... μπατάρω. Αὐτὸ νὰ τὸ βγάλῃς ἀπὸ τὸ νοῦ σου. *(Ἀνεβαίνει στὸ κρεββάτι της)*.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Ἀρνεῖσαι;

ΡΕΝΑ.—Ναί, ἀρνιέμαι... Μόνη σου τἄκανες κουβάρι, μόνη σου πρέπει νὰ τὰ ξεμπλέξῃς. *(Φυσάει μὲ λύσσα τὸ κερὶ ποὺ βρίσκεται στὸ κομοδίνο της)*. Ἂν θέλεις, μπορεῖς ν' ἀποταθῇς στὴ φροϋλάϊν.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ, *(στενοχωρημένη)*.—Δὲν τόξερα πὼς εἶχα μιὰ τόσο κακιὰ ἀδελφοῦλα...

ΡΕΝΑ, *(πέφτει στὸ κρεββάτι της καὶ κουκουλώνεται μὲ τὶς κουβέρτες της)*.—Εἶμαι κακιὰ καὶ φαίνομαι...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Καὶ δὲν μ' ἀγαπᾶς. *(Σιγή)*. Μὲ μισεῖς, γιατὶ μὲ ζηλεύεις... Μὲ ζηλεύεις!...

ΡΕΝΑ, *(πειραγμένη)*.—Καλὲ τί μᾶς λές;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Νόμιζες πὼς ὁ Μωρὶς σὲ φλερτάριζε, τὸ εἶχες πάρει στὰ σοβαρὰ πὼς σ' ἀγαποῦσε καὶ τώρα ποὺ ἔμαθες πὼς ἀγαπάει ἐμένα, πᾶς νὰ σκάσῃς ἀπὸ τὸ κακό σου.

ΡΕΝΑ.—Ὄχι δά.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Ναί, μὲ μισεῖς, γιατὶ ἐγὼ ποὺ εἶμαι μικρότερή σου πέντε χρόνια, θὰ παντρευτῶ πρὶν ἀπὸ σένα.

ΡΕΝΑ, *(ἔξω φρενῶν, πετάει τὰ σκεπάσματα κι' ἀνακάθεται στὸ κρεββάτι της)*.—Ἔ, καί; Ἐσὺ βέβαια τὸ βρίσκεις φυσικὸ νὰ ἔρχωνται ὅλες ἡ εὐτυχίες σὲ σένα. Κι' ἐγώ; Ἐγὼ πρέπει πάντα νὰ χαίρωμαι μὲ τὶς δικές σου τὶς χαρές; Ἔτσι νομίζεις; Ἐγὼ λοιπὸν δὲν εἶμαι ἄξια γιὰ τίποτ' ἄλλο, παρὰ γιὰ νὰ καταντήσω γεροντοκόρη; Ἀπὸ μικρὴ ἐσὺ ἤσουν πάντα τ' ἀγαπημένο παιδί, τὸ χαϊδεμμένο. Ἐσὺ εἶσαι ἀπὸ μωρὸ ἡ προτίμησι τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμᾶς... Ὅταν ἀρρώσταινες, ἡ ἀρρώστεια σου ἦταν πάντα «σοβαρὴ» γιὰ τὴ λαχτάρα τους, ὅταν εἶχες καμμιὰ ἐπιτυχία, ἡ ἐπιτυχία σου ἦταν «καταπληκτικὴ» γιὰ τὸν θαυμασμό τους... Ἐγώ; Ἐγὼ δὲν λογαριαζόμουν, δὲν λογαριάζομαι, εἶμαι, βλέπεις ἡ πρωτότοκη καὶ σὰν μεγαλείτερη, ἔχω κι' ἐγὼ ὑποχρεώσεις στὴ μικρότερη...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Εἶσαι ἄδικη! Οἱ γονεῖς μας δὲν δείξανε ποτὲ καμμιὰ προτίμησι σὲ μένα.

ΡΕΝΑ.—Ναί, βέβαια, τὸ ξέρω. Οἱ γονεῖς μας, ἀπὸ φόβο μὴ φανοῦν ἄδικοι, μᾶς χάριζαν πάντοτε τὰ ἴδια φουστάνια, τὰ ἴδια καπέλλα, τὰ ἴδια χρυσαφικά. Ὅλα τὰ δῶρα τους ἦσαν ἴδια κι' ἀπαράλλαχτα. Μὰ ἐσὺ εἶχες ὅλη τους τὴν ἀγάπη, ἐσὺ ὅλα τους τὰ χάδια, ἐσὺ εἶχες τὰ πιὸ γλυκὰ χαμόγελα καὶ τὰ πιὸ πικρά τους δάκρυα. Καὶ τώρα ποὺ μεγαλώσαμε, πάλι ἐσὺ πρέπει πρῶτα νὰ παντρευτῆς, ἐσὺ νὰ εὐτυχήσῃς... Προχτὲς ἀκόμα ἄκουσα τὸν πατέρα ποὺ ἔλεγε: «Ἡ Ρένα δὲν θὰ μᾶς ἀποχωριστῇ. Μᾶς ἀγαπάει τόσο ἡ καϋμενοῦλα. Θὰ τὴν κρατήσουμε κοντά μας. Τὴν ἄλλη πρέπει νὰ παντρέψουμε. Ἄρχισε νὰ μεγαλώνῃ»... Σὰν νὰ μὴν ἤμουν ἐγὼ πέντε χρόνια μεγαλείτερή σου...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Μὰ θἄρθῃ ἡ σειρά σου καὶ σένα...

ΡΕΝΑ.—Ὄχι δά! Κανεὶς δὲν μοῦ κάνει πειὰ φλέρτ... Κι' ὅταν ἀκόμα ζητοῦν νὰ μὲ κατακτήσουν, θέλουν νὰ μὲ κατακτήσουν σὰν ἀδελφὴ κι' ὄχι σὰν γυναῖκα... Ὅταν ὁ Μωρὶς ἄρχισε νὰ ἐπιδιώκῃ τὴ συντροφιά μου, νόμισα πὼς αἰσθανόταν κάτι γιὰ μένα κι' ἔννοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ φτερουγίζῃ... Ἄρχισα κιόλας νὰ φτιάχνω ὄνειρα, ἄρχισα νὰ ξεχνάω πὼς μαραίνομαι ἀγάλια-ἀγάλια, πὼς εἶμαι κιόλας γεροντοκόρη. *(Κλαίει)*. Κι' αὐτὸς μὲ κορόϊδευε. *(Τὴν πνίγουν λυγμοί)*. Ἄχ, πόσο κακό!... πόσο κακὸ μοῦ ἔκανε...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ, *(τὴν πλησιάζει)*.—Καϋμένη μου ἀδελφοῦλα...

ΡΕΝΑ, *(τὴ σπρώχνει ἀπότομα)*.—Φύγε!... Φύγε!... Σὲ μισῶ! σὲ μισῶ!... *(Κρύβει τὸ πρόσωπό της στὸ προσκέφαλό της καὶ κλαίει μὲ λυγμούς. Ἡ Μαριέττα γδύνεται, πάει σιγὰ-σιγὰ καὶ φιλάει τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς της ποὺ εἶνε μαζεμμένο νευρικὰ στὰ σκεπάσματα κι' ἔπειτα πάει καὶ πλαγιάζει. Σιγή. Ἀπ' ἔξω ἀκούγεται ὁ ρυθμικὸς θόρυβος τῶν κυμάτων ποὺ σπᾶνε στὰ βραχάκια. Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἡ Ρένα, ποὺ στέρεψαν πειὰ τὰ μάτια της, φωνάζει στὴν ἀδελφή της)*. Μαριέττα... κοιμᾶσαι;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ, *(δειλά)*. — Ὄχι...

ΡΕΝΑ. — Συχώρεσέ με, ἀδελφοῦλα μου... Αὔριο τὸ πρωὶ θὰ μιλήσω τῆς μαμᾶς...

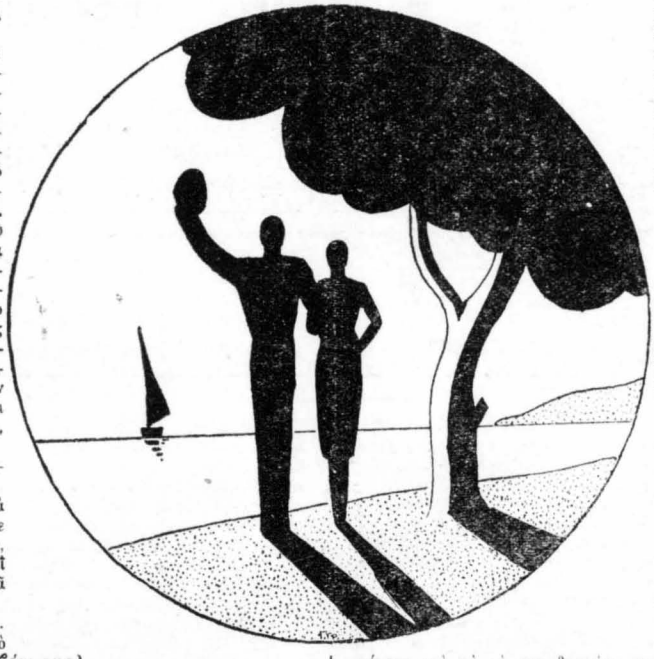

ΑΥΛΑΙΑ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Κάποτε ὁ Γουλιέλμος Α' τῆς Πρωσσίας ταξείδευε ἰνκόγκνιτο στὴν Οὐγγαρία γιὰ νὰ περιηγηθῇ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὰ πιὸ ἀξιοθέατα μέρη τῆς χώρας.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσε χωρὶς συνοδεία στὰ περίχωρα τοῦ Τρέπλιτζ, συνάντησε ἔξαφνα στὸ δρόμο του ἕναν Οὔγγρο δικαστή, ὁ ὁποῖος ἐβάδιζε ἀργὰ κι' ἐκάπνιζε γαλήνιος τὴν πίπα του. Ὁ Πρῶσσος βασιλεὺς τὸν ἐσταμάτησε μ' εὐγένεια καὶ μὲ τὴ συνηθισμένη του εὐπροσηγορία τὸν ἐρώτησε:

— Ποιὸς εἶσαι, παλληκάρι μου; Κι' ἀπὸ ποῦ εἶσαι;

— Εἶμαι δικαστὴς ἀπὸ τὸ Κόρμ, ἀπάντησε μὲ κάποια ἔκπληξι ὁ Οὔγγρος.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπ' τὸ ἐπάγγελμά σου;

— Ἀναμφιβόλως.

— Τότε σὲ συγχαίρω, τοῦ εἶπε ὁ βασιλεὺς καὶ συνέχισε τὸν δρόμο του.

Πρὶν προφτάσει ὅμως ν' ἀπομακρυνθῇ, τὸν ἐφώναξε καὶ τὸν ἐσταμάτησε ὁ δικαστής, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴ σειρά του τώρα, ἄρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾶ:

— Καὶ σύ, παλληκάρι μου, γιὰ πές μου τώρα, ποιὸς εἶσαι;

Ὁ Γουλιέλμος στὴν ἀρχὴ ταράχτηκε, ὕστερα ὅμως, νομίζοντας ὅτι ἂν ἐδήλωνε τὴν πραγματική του ταυτότητα, θὰ ἔφερνε σὲ δύσκολη θέσι τὸν ὁμιλητή του, εἶπε ἀδιάφορα:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας.

Ἡ ἀποκάλυψις ὅμως αὐτὴ φάνηκε ὅτι δὲν ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωσι στὸν Οὔγγρο, ὁ ὁποῖος μὲ ὅλη του τὴν ἀπάθεια τὸν ξαναρώτησε:

— Καὶ εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπ' τὸ ἐπάγγελμά σου;

— Ἀναμφιβόλως, μουρμούρισε ὁ Γουλιέλμος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐκνευριστεῖ πειὰ μὲ τὴν ἀδιαφορία καὶ τὴν ψυχραιμία τοῦ Οὔγγρου.

— Τότε σὲ συγχαίρω, εἶπε ὁ δικαστὴς χτυπῶντας μὲ ἁπλοϊκὴ ἐγκαρδιότητα τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα στὸν ὦμο καὶ συνεχίζοντας τὸν περίπατό του.

Κόκκαλο ὁ Γουλιέλμος.